

САБОРНИК

БИЛТЕН БЕОГРАДСКЕ САБОРНЕ ЦРКВЕ
СВЕТОГ АРХАНЂЕЛА МИХАИЛА

НЕДЕЉА, 11. ЈУЛ 2021, ГОДИНА 22, БР. 44

СВЕТИ СТАРАЦ ПОРФИРИЈЕ О ЛИТУРГИЈИ И ПРИЧЕШЋУ

Ја кадим људе, а они не приклањају главе. Ја говорим: “Стојмо смерно!” - а они седе. Благосиљам их, а они ћаскају. И, што је најтрагичније, говорим: “Пијте из ње сви”, а Светом Причешћу прилазе малобројни. Велики бол за свештеника.

(*Старче, да ли сви треба да се причешћују?*) Не кажем то ја. ТО ГОВОРИ ГОСПОД. “Сви”! Да ли ова реч има неки други смисао, који ја не знам? И даље се у молитви каже: *...а преко нас свему народу*. Наравно, онима који немају сметњи. Ови други треба, претходно, да добију разрешење од духовника. Уосталом, БЕЗ СВЕТОГ ПРИЧЕШЋА, БЕЗ ХРИСТА, КАКО ЋЕШ ИЗАЋИ У СВАКОДНЕВИЦУ? Дошао си у Цркву, и изгубио си најважније, Дар, све, остао си само са нафором.

Да ли знаш шта је свети Жртвеник /у олтару/? Нешто најдрагоценије на земљи. Царски престоли, председничке фотеље, академске катедре имају малу вредност. Света Трпеза је горећи грм. Онде силази Христос, Свети Дух је присутан и анђели унаоколо. Ја сам се много пута плашио да дотакнем рукама Свету Трпезу. И, при овом чуду пред собом, да видиш верне како шапатом воде успутне разговоре и не доживљавају јединствени догађај. Ко служи Литургију? Сам поп или сви - клир /=свешенство/ и народ - заједно? Због чега је називамо *Литургија*? Како стоји свештеник, тако треба да стоје и верни. Сабран. Потпуно предан Богу. У то време, нисмо на земљи. *Ми који херувиме изображавамо...* Ми смо на Небу, испред Свете Тројице. Без *животних брига*. Сви смо свештенослужитељи... Чега нас Бог удостојава да доживимо! Ако верујемо да се пред нама савшава Велика Жртва, требало би да *стојимо са страхом Божијим*. Да плачемо од среће што Сам Бог силази и жртвује се, из љубави, за нас. АКО НЕ ВЕРУЈЕМО, ЗБОГ ЧЕГА ДОЛАЗИМО У ЦРКВУ? Са ким се ми изигравамо? Много доследнији су они који не долазе у храм.

Одлазиш ли ти на музичке концерте? (*Да, Старче, одмарају ме*). Јеси ли чуо некога тамо да ћаска? Сви ћуте, како не би прекинули дело. Шта има већу вредност: тонови музике, који заиста одмарају, или *узвик* Светог Духа, који спасава? Ако би те позвао цар или председник републике, и узвикнуо твоје име како би ти узео његов поклон, да ли би могао да му окренеш леђа и да му кажеш: “Нећу га”? Због чега не прилазиш Христу, Који се, *из превелике Своје љубави*, овога тренутка жртвује за тебе, већ окрећеш леђа и ћаскаш? И,

који Дар Он приноси! Самога Себе. У цркви, ћути-мо, сабирамо се и причамо Богу... Јеси ли разумео ово што говорим? Ако јеси, имаш одговорност да учиниш и другу нашу браћу осетљивим на то, ако не препознају савршитељне страшне Тајне. Тако је то, као што ти кажем. Да нам подари Бог снаге, да поднесемо “чудо”...

Не треба чекати и тражити чуда. Постоји једно чудо које је стално са нама: Божанствена Литургија!
Св. Нектарије Оптински

ЧУДНО ЈЕ...

- Чудно је како новчаница од десет динара изгледа велика када је у цркви дамо као прилог, а тако мала када са њом одемо у продавницу.
- Чудно је колико траје један сат Свете Литургије, а како брзо прође један сат серије или двадесет минута фудбалске утакмице.
- Чудно је како су дуги сати које проводимо у цркви, а како кратки када гледамо филм.
- Чудно је како се не можемо сетити ничега што бисмо рекли када се молимо, а немамо тешкоћу да се сетимо о чему ћемо да разговарамо са пријатељем.
- Чудно је како је тешко прочитати одломак из Светог писма, а како је лако прочитати сто страница бестселера или неки трач на Интернету.
- Чудно је како људи желе што ближе седишта на утакмицама и концертима, а отимају се о последња места у цркви.
- Чудно је како нам је обавештење о неком црквеном догађају потребно две или три недеље раније, да бисмо то све могли да уклопимо у распоред својих обавеза, а за друге догађаје можемо да будемо спремни и у последњи минут.
- Чудно је колико проблема имају неки људи са разумевањем и памћењем једноставних јеванђељских садржаја да би их могли пренети другима, а како је тим истим људима лако разумети и пренети трач другоме.
- Чудно је како верујемо ономе што је објављено у медијима, а сумњамо у оно што је објављено у Светом писму.
- Чудно је како људи ћуте у позоришту или у биоскопу, а за време Литургије не престају са причом.
- Чудно је како се људи пристојно облаче за неке државне установе, а разголићени долазе у цркву.
- Чудно је што људи не слушају своје духовнике, а гатаре, врачаре - њима слепо верују.

Због свега тога, не треба да нас чуди када нас Господ мало раздрма искушењима. Велика је љубав и милост Божија, па нас, све тако чудне, воли и трпи. Слава и хвала дуготрпљењу Твоме, Господе!

(*Аутор непознат*)

ХРИШЋАНСКА РАДОСТ НИЈЕ ТЕК ЕМОЦИЈА

Наша радост није тек нека емоција усхићења и среће, а није ни ово модерно “лајфкоуч” правило “буди позитиван по сваку цену”, које човеку испира мозак да треба да се смешка и кад му “није дан”. То није здраво. Бићу тужан кад сам тужан, и бићу срећан кад сам срећан, али ће у мени бити увек будна свест да је Бог ту и увек ћу имати снаге да направим нови корак.

ПРАВОСЛАВНИ СУ РАДОСНИ БОР-

ЦИ. То је срж Јеванђеља: бити радостан и бити борац. Поуздати се у присутност Бога и умножавати своје дарове. НЕЋУ ДОЗВОЛИТИ ДА НАДА НАПУСТИ МОЈЕ БОРБЕ, НИТИ ЋЕ ЉУБАВ ПРЕСТАТИ ДА БУДЕ СМИСАО СВИХ МОЈИХ ТРАГАЊА. Хришћански мир није опуштеност хипика (који седи) на трави, нити је хришћански осмех гримаса радника у америчком ланцу брзе хране. Наш мир дозвољава себи да буде прекинут, наш осмех је искрен или боље да га нема. Бог нас је створио као различите, и ми себе и друге прихватамо као различите и јединствене. Ако покушамо да присилно будемо увек у једној емоцији и расположењу, то би било противљење Божијој креацији.

Ми стремимо ка свему што нам је Христос оставио као савет и пример, ходајући стазом коју је ставио пред нас, захвални на њој, не желећи туђу или другачију стазу, јер Бог зна шта ради и како ради. А, наше је да стазу препознамо, са собом се тучемо и расправљамо, ка другима пружамо руке и ширимо осмехе, трећима можда и окренемо леђа јер је могуће да желе да нас изгурају са нашег пута. И то се дешава. Но, радост остаје. Не нужно као емоција, но као УВЕК ПРИСУТНА ДОБРА ВОЉА. Као увек напрегнут мишић душе. Као топлина која допире изнутра, а уједно (и пре свега) од Самог Бога. Као песма која се може певати и у тужним и у срећним тренуцима, и у оба случаја би звучала као утеха и окрепљење.

Наша је радост смисао, којег се чврсто, чврсто држимо, као дете кад стегне родитеља док прелази улицу. НАША ЈЕ РАДОСТ СТИСАК РУКЕ ИЗМЕЂУ НАС И БОГА. Океан у нама који, кад запљусне суве обале, шуми: “Све ће бити добро”. И, то ти даје снагу, чини да напор некад пролази као песма, чини да своју жртву никад не зовеш жртвом, већ љубављу, животом. Та и таква радост те крепи, подиже, чини да се бориш, стално и изнова, кад ти се говори да си изнемогао и да треба да одустанеш и да предаш меч. Али, нема одустајања. Ми знамо шта је љубав. Ми знамо Ко нас држи за руку, Ко чује плач и саосећа бол, Ко је Победник и Ко нас чини победницима. Знамо да је одустајање од човечности и борбе једини прави пораз. И, зато, гледамо Горе и ходамо тежом стазом. Ослушкујемо песму радости, трудимо се да запевамо њену мелодију и заиграмо по њеном ритму. И у болу и благостању, глади и изобиљу, здрављу и болести, животу, па и у сусрету са смрћу - песма ће бити уз нас, да осмисли, оснажи, усмери и загрли, и нас и оне са којима се срећемо.

Марко Радаковић, вероучитељ

У НЕДЕЉИ 3. ПО ДУХОВИМА ПРОСЛАВЉАМО:

- 11.(28) Прен.моштију св.бесреб.Кира и Јована; Св.муч.Дабробосански и Милешевски
- 12.(29) *Свети апостоли Петар и Павле - Петровдан*
- 13.(30) Сабор Светих дванаест апостола - Павловдан
- 14.(01) Свети мученици и бесребреници Козма и Дамјан
- 15.(02) Полагање ризе Пресвете Богородице; Богородичина икона Ахтирска
- 16.(03) Свети мученик Јакинт
- 17.(04) Св. Андреј Критски; Св. свештмуч. Сава Горњокарловачки; Св. цар Николај

Драга браћо и сестре,

искуство наше Свете Цркве нас учи да је за наше упокојене највеће и најпасаносније - помињање њихових имена на Светој Литургији, пре свега на Проскомидији, док свештеник вади честице у току припреме Светих Дарова. Исто важи и за помињање наших имена и имена наше породице и ближњих - за здравље, решење тешких животних ситуација, добијање породе... У овом свештеном чину помињања живих или упокојених ближњих током Свете Литургије пожељно је учествовати и вршењем додатне жртве и добротинства - даривањем вина за Свето Причешће (може се наћи у продавници Саборне цркве), уља за кандила или брашна за спремање просфоре, као и добровољним прилозима, према могућностима. Овај дар за здравље и спас душа вас и ваших ближњих можете оставити у продавници свећа или неке од пароха Саборне цркве, уз списак имена оних душа које ће бити помињане на Светој Литургији.

Братство Саборне цркве, ваши молитвеници пред Господом

Најбољи лек за сваку болест је духовна радост јер шири у души Благодат Божију. ДУХОВНА РАДОСТ ИМА НАЈВЕЋУ ИСЦЕЛИТЕЉСКУ МОЋ ЗА СВЕ БОЛЕСТИ. Она је Божански мелем који исцељује ране, док их духовна жалост продубљује.

Св. старац Пајсије Светогорац

Радуј се што си се родио, радуј се што си крштен, радуј се што и у Вери Православној, радуј се што си још увек жив!

Старац Николај (Гурјанов)

Драга браћо и сестре, данас је последњи дан Апостолског или Петровског поста. Сутра, на Петровдан, Света Литургија почиње у 9:00. У суботу, на празник великог заштитника српског народа, брака и породице - Светог цара Николаја Романова и Светих Царских мученика, заупокојена Литургија ће се служити са почетком у 7:30.

Главни и одговорни уредник: протојереј-ставрофор Петар Лукић. Уредник издања: Ивана Радовановић. Тел.храма: 011/2636-684. Факс: 011/2636-566. www.saborna-crkva.com. sabornik@saborna-crkva.com. Тираж: 1000 примерака.